

ДЕЈАН ЛУЧИЋ

**ВЛАДАРИ
ИЗ
СЕНКЕ**

I Т О М

Laguna

Copyright © Дејан Лучић, 1994
Copyright © 2011 за ово издање, ЛАГУНА

Рецензенти
Фредерик Ештон
Драгош Калајић

Да је Дејан Лучић амерички писац његов роман Владари из сенке би постао, иренуитачно, највећи бестселер у домену политичко-обавештајне faction-fiction лектуре широм САД и њихових колонија.

*Рецензенти Драгош Калајић
мислилац и геополитичар*

САДРЖАЈ

ПРИПРЕМА АТЕНТАТА: КАУРИН МОРА ДА УМРЕ!	9
ШПИЈУНСКА МАГИЈА	64
АСАСИН НА МУКАМА	80
ЧИШЋЕЊЕ ОБАВЕШТАЈНЕ МРЕЖЕ	89
ЛИКВИДАЦИЈА ДВОСТРУКОГ АГЕНТА ШАНДОРА БАЛИНТА	101
КОНТАКТ СА РЕЗИДЕНТОМ КГБ-а У ФРАНКФУРТУ	118
ТАЈНИ ДОСИЈЕ: КАКО ЈЕ ФРАЊО ТУЋМАН ЗАВРБОВАН ЗА БНД.	132
БНД ВРАЋА ДУГ МАЛТЕШКИМ ВИТЕЗОВИМА	193
ДРУГА НОЋ САСЛУШАВАЊА УХВАЂЕНОГ ШПИЈУНА: <i>СИОНСКИ ПРИОРАТ</i>	212
ВИНДИШЕВА ГОРКА РАЗМИШЉАЊА	230
АЛАРМ У БАЗИ НА КОПАОНИКУ	248
ХРВАТСКА ЗАМКА КОД УДВОРА.	265
ВИЗАНТИЈСКА ИГРА ПОКВАРЕНОСТИ	275
ИНФИЛТРАЦИЈА МИШЕ МАРИЋА У ХДЗ – МИНХЕН	296

КРТИЦА У НЕМАЧКОМ БУНДЕСВЕРУ	318
СЛИКА СА ЈЕЉЦИНОМ И КРАВЧУКОВО ПИСМО.	336
ПРОМОЦИЈА НА БЕТОВЕНПЛАЦУ	342
ТАЈНА ВЕЧЕРА НАЦИСТИЧКОГ КРУГА	349
НЕМЦИ СУМЊАЈУ ДА ИМ ЈЕ ПОДМЕТНУТ АМЕРИЧКИ ШПИЈУН.	385
ТАЈНИ ЦЕНТРИ МОЋИ ПРИПРЕМАЈУ СМЕНУ КЛАУСУ НОЈМАНУ, ПРВОМ ОФИЦИРУ БУНДЕСВЕРА.	391
ВРБОВАЊЕ ЗА БНД.	396
КИДНАПОВАЊЕ ЛАЖНОГ СИНА	413

ПРИПРЕМА АТЕНТАТА: КАУРИН МОРА ДА УМРЕ!

Садик Хафиз је полако расклапао свој омиљени пиштољ, берету калибра 5,6 са дугом цеви. Погледао је по хотелској соби па је расклопљене делове, умотане у пешкир и избрисане, однео у купатило и ставио под млаз вруће воде, која је уништавала трагове отисака прстију.

Црквено звоно га подсети да је у римокатоличкој Италији, у Барију.

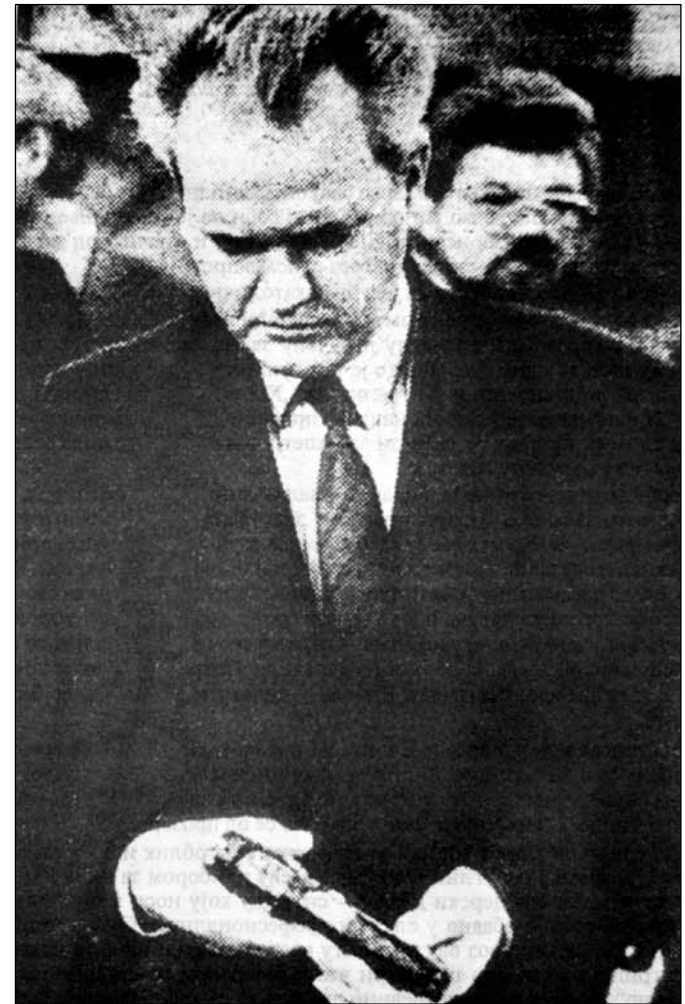
Док је вода гргољила у богатом млазу пунећи лавабо, Садик Хафиз лагано приђе ивици прозора и размакну навучену завесу тек толико да промоли половину лица и једно око. Пошто је пажљиво осмотрио улицу испод себе, на његовом лицу одједном заигра осмех: „Хоћу ли икада моћи да се опустим?“ Препознавао је у свом понашању професионалне деформације. Схвативши да ипак не постоје разлози за напетост и обазривост, широким покретима руку размакну завесе.

У собу грунуше светлост и прашина са заљуљаних хотелских завеса. Садик се намршти, закашља, отвори прозор и затворених очију поче лагано да удише мирис луке. Намах осети како му се смирује срце, попушта притисак, а слатка

напетост расте у глави и рукама, Адреналин се расу по телу... Колико пута је овако лагано, раширених ноздрва, дисао и чекао да се све у њему смири, пре него што повуче ороз... Писак брода који је управо упловљавао одјекну као пуцањ у Садиковој глави. Он отвори очи и примети како је цела соба испуњена паром из купатила. Потрча и дохвати други пешкир и затвори врелу славину. Ваљало је сачекати да се гвожђе бар мало расхлади.

Нов писак поново доведе Садика до прозора. Посматрао је вреву, тако уобичајену за лучке градове. Видик му се учини некако преширок. Стаде да гледа на све стране, готово унезверено. Од све те ширине поче да му добује у слепоочницама. Затворио је очи и одмакао се од прозора.

Последњих петнаест година за њега свет има облик и боју само ако је сужен и урамљен у округлину снајпера. Међу прибором за личну хигијену Садик нађе мали снајперски доглед – ситницу коју носи као успомену на први задатак који је обавио у служби професионалног убице турске тајне полиције. Гледајући кроз ову нарочиту врсту визира, Садик је могао да се концентрише на све оно што Бари чини узаврелом италијанском луком. „Нишанио“ је занимљиве грађевине, носаче, морнаре, бродове... Одједном нанишани, ту близу, прилично разголићене набујале женске груди. Насмеја се и подиже дурбин ка лицу жене. Она га је гледала право у очи нудећи му се сваким својим покретом. Збуњен, одложи нишан и поче да затвара прозор. До њега допреше грдње, псовке и претње које му је довикивала одбијена жена. Више од сладострашћа које је могло да му пружи време проведено са лучком проститутком, Садик је желео да буде сам, да се препусти оној нарочитој јези, истовремено прожетој страхом и задовољством. Та посебна врста уживања долазила је отуда што је баш он изабран да, у име државе, изврши операцију о којој машта сваки професионални убица – АТЕНТАТ.

Узбуђен овом мишљу, Садик осети како му се шире зенице. Махнито дохвати досије жртве и поче да га чита као да га први пут види. Дисао је у кратким удисајима и осетио како је језа, у тренутку, прерасла у дрхтај, када је прочитао име жртве: Слободан Милошевић.

Да би смирио набујалу напетост, Садик дохвати сув пешкир и пребриса делове расклопљеног пиштоља, добро пазећи да не остави неки нов траг прстију на глатком металу. Затим обрисани метал стави у папирнату кесу заједно с пешкиром. Цео тај пакетић, који му више није био потребан, Садик је намеравао да баца у отвор за канализацију.

Лаганим покретима, као да се спрема за спавање, а не за убиство, Садик Хафиз се врати до кревета и поче да прелистава досије који му је спремио налогодавац.

Окренуо је страну на којој је било неколико фотографија председника Србије набављених из новинске архиве. У једном правоугаонику налазили су се лични подаци Слободана Милошевића у којима је писало да је рођен 20. августа 1941. у Пожаревцу, да му је мајка била учитељица (комуниста), отац учитељ веронауке,* да је ожењен Мирјаном Марковић, да има ћерку Марију и сина Марка, да живи на Дедињу...

Садик окрену страну и наиђе на пасусе о навикама. Ту је писало да „мета“ воли цигаре, и то холандске и кубанске...

Овај податак га подсети на Фидела Кастра, кога је ЦИА покушала да ликвидира таквим али смртоносним цигарама.

Садиков поглед пређе на поглавље о обезбеђењу. Неко из Београда, ко је био у тиму за припрему, томе је посветио доста пажње.

Професионални убица је својим црним очима упијао сваки ред настојећи да га меморише до танчина. Знао је имена свих људи из обезбеђења као и њихове ликове. Сента му је био додатни изазов. Тог човека хтео је

* Нетачан податак досијеа турске тајне полиције. Отац Слободана Милошевића био је професор у средњим-школама у местима Беране, Подгорица, Бањалука, опет Подгорица. Дипломирао је на Теолошком и Филозофском факултету у Београду пре Другог светског рата.

да „избрише“ заједно са „метом“. Зашто? То није умео да објасни. У Садику Хафизу, иако је дуго био на обуци, остало је нешто мераклијско, пусто турско, што се ради из дерта, а не због резона.

Садик окрену лист и обрати пажњу на детаљ који је подвукао: „мета“ има више аутомобила. За свакодневно одлажење на посао користи велике ципове мерцедесе и, повремено, тегет метализиране БМВ-е класе 7, али са различитим регистарским таблицама. Када је подвлачио тај детаљ, Садик је помислио да обезбеђење вероватно користи тактику звану „шака“, која збуњује све потенцијалне атентаторе. Пет аутомобила у исто време кретало је из тачке А, али у различитим правцима, тако да потенцијални атентатор никада не зна у ком се возилу налази „мета“. Због могућности постојања „кртице“ у протоколу, шеф кабинета би заказивао састанке „мете“ у исто време на различитим местима. Тако је „мета“ била увек под дубоким покривачем, јер се никада није тачно знало где ће доћи и када.

Садик Хафиз затвори фасциклу и поцепца је напола, а онда се сагну и извуче дугачак танак *Солинџенов* кухињски нож из футроле на потколеници. Из поцепане фасцикле испаде фотографија, што Садик и не примети. Сва његова пажња беше усредсређена на бриткост челика који је лагано окретао у руци уживајући у кратким одблесцима сунца које се одбијало о само сечиво и заслепљивало га. Узбуђен и врео, Садик прислони хладан метал на чело па га лагано преко слепоочница и образа привуче до усана које су гореле.

Покретом којим верник целива крст, Садик испрати сечиво са свога лица и стаде да реже прочитани досије.

Пред њим се у траке претворио један људски живот.

Као да спушта прах у урну, Садик испуни хотелску ве-це шољу парчићима хартије. Још тренутак је гледао у ту хрпу,

која је тако само за њега имала значење и смисао. Потом лагано подиже руку с истом оном сигурношћу с којом повлачи ороз... Вода однесе све.

У тренутку када је враћао нож у футролу на левој потколеници, Садик примети како га, сакривена испод стола, гледа право у очи и смеје му се жртва. Садик заустави нож усред покрета...

Ловац и ловина очи у очи... Чинило му се да већ чује и смех тог самоувереног, задовољног човека. Кап зноја са убичиног чела паде на чело жртве и поче да клизи по глаткој површини папира. Садик је пратио њен пут све до оног осмеха који му се сад учини надменим и претећим. Смејао му се у лице!

Та мисао отрезни Садика. Рука му задрхта први пут у животу и, уместо равно у корице, нож безболно, као жилет, закачи кожу и засече је.

Уместо у ногу, Садик погледа фотографију с које су га фиксирани укочени поглед и осмех. Слика намах оживе, смех прерасте у грохот, а топла крв која се разливала по нози удари у главу.

– Ранио си ме! Платићеш! – процеди кроз зубе Садик, обраћајући се фотографији као живом створу. Исцепка је и запали у пепељари. Пламен се угаси и Садик примети како на згаришту стоји парче са свих страна нагорелог папира и на њему неуништив и циничан осмех жртве.

„Какав ли је ово предзнак?“, помисли узнемирена, рањена звер у убици, спремна на све. „Потражићу мир у Алаху“, одлучи Садик и поче мирним, успореним покретима да клања.

Дошао је тренутак да крене. Понео је са собом мали кофер и папирнату кесу са расклопљеним пиштољем, коју ће бацити.

У земљу каура стићи ће са само два оружја, обичним кухињским ножем (мада је то било против правила) и ћилибарском бројаницом нанизаном на свилени гајтан. Све остало чекало га је у Београду већ припремљено.

На рецепцији хотела *Гранде*, Хафиз Садик је платио рачун и дао напојницу, ни велику ни малу, како би што мање упао у очи портиру, веселом Сицилијанцу. Узео је пасош и кренуо у градску вреву. Кесе с пиштољем отарасио се прошавши кроз паркинг и гурнувши је у сливник. Вода је учинила остало.

До поласка трајекта *Њеџош* остало је око сат времена. Професионални убица Хафиз Садик реши да део тог времена искористи у рутинском избегавању евентуалног италијанског полицијског фластера. Изашавши са паркинга зауставио је тек трећи такси, прва два је пропустио – како је учио на обуци у САД, а ушао је тек у онај који му је изгледао најмање сумњив. Био је то неки стари ритмо, чијем возачу је наредио да га повезе у супротном правцу. Хафиз је био задовољан, нико није тог тренутка извео сличну операцију у Улици Кавур у Барију. Возачу је рекао да вози до центра, а кад је спазио робну кућу, наредио му је да стане. Платио је, мирно ушао у робну кућу, сагнуо се међу тезге, правећи се да везује пертле, и као муња излетео кроз други улаз на улицу. Ова додатна мера опрезности „откачила“ би сваког ко га је можда пратио. Утрчао је у градски аутобус, не прочитавши куда иде, и сишао на другој станици са гомилом људи и жена који су се упутили ка центру. Међу њима је био невидљив. Поново је узео такси, овог пута за пристаниште.

Велики бели бродови су га радовали још од детињства. Прошао је пасошку контролу. Италијани су га само мрко погледали, узели пасош, однели га у кабину и после двадесет

секунди задржавања пожелели му срећан пут. Са мноштвом Црногораца који су вукли кесе пуне робе за шверц, Хафиз Садик се попео на палубу брода. Пред њим је био пут од око осам сати ноћне вожње.

Одредили су му заобилазну руту путовања до Београда: преко Кипра и Италије, затим трајектом преко Јадрана, па аутомобилом до Подгорице. Да ли је то било довољно да сачува анонимност? Пасош и пословна писма били су савршено фалсификовани. Иде му наруку и околност да је у Босни почело комешање.

Уз Фикрета, који већ два месеца планира атентат у Београду, акција не би смела да омаши. Ипак, док је трајект секао узбуркану површину мора, осетио је немир у утроби, некакво мешкољење и ватру као кад се гладна црева испуне љутим алкохолом. Да ли је то страх или осећање гадљивости што одлази у земљу каура, који су најгори од свих неверника? Чинило му се обоје.

Висок је безмало 180 цм, правилних црта лица, неупадљиво одевен, смиренних покрета – типичан бизнисмен из Истанбула, како је и писало у његовим документима. Једину спољну карактеристику која би могла да привуче нечију пажњу – браду муцахединку – уклонио је још пре три месеца. Важно је било оно што се голим оком не види, оно што је у његовом срцу – вера у Алаха! Више него обећани новац, то га је осоколило да прихвати задатак. Он, Садик Хафиз, убиће Слободана Милошевића, тог каурбашу Србије, и тако помоћи својој сабраћи у Босни.

Рођен у Скопљу 1956, у чаршији је већ као дете упознао тамне стране живота. Родитељи су му емигрирали у Турску касних шездесетих година. Имућни, омогућили су му да у Истанбулу заврши енглески колеџ, а он је био довољно бистар и промућуран да привуче пажњу турских

војних обавештајаца. После основне обуке послали су га на специјализацију у Америку. Успешно је стартовао: прикупљање обавештења о деловању Јермена (у Сједињеним Државама било их је више него у Турској), а затим тиха ликвидација једног њиховог лидера. Било је то тек колико да опроба руку.

Ма шта да је научио у тренажним центрима ЦИА, праву обуку је добио тек кад се вратио у Турску.

Још од времена када се модернизовала у *низам џеџиџ*, нови ред, почетком деветнаестог века, турска војска је развијала своју обавештајну службу. У новије време то се изнедрило у тајни центар за „координацију и специјалне мисије“ (КИСМ). Са својим почетним искуством, знањем страних језика и непоколебљивом вером у Алаха, Садик је био идеалан кандидат за КИСМ.

У баракама поред реке Кизил-Ирмак, инструктори су после шест месеци створили од Садика „савршен материјал“. Посебно су ценили његово добро око и способност да погоди голуба у лету.

По налогу својих шефова, прве задатке је обавио у Европи. Током нешто више од осам година имао је задатак да ликвидира пет особа: четири пута је успео, а једном је жртва умакла.

Био је то добар биланс у поређењу с учинком неких његових колега. Кад се само сети операције Али Агџе!

„Мамлаз, тај Агџа, у одлучном тренутку рука му је задрхтала. Мени, Садику, то се неће догодити кад кроз мушицу будем угледао лице Слободана Милошевића, нарочито осмех, нарочито осмех...“, размишљао је Хафиз. Кад се трајект већ био приближио копну, Хафиз Садик, ослоњен на ограду доње палубе, неочекивано иза својих леђа зачу на енглеском:

– Извините, знате ли нешто о царинском поступку? Први пут сам у Југославији...

Садик се нагло окренуо и нашао лицем у лице с дежмекастим човечуљком у карираном сакоу. Ћутке га је одмерио док су му се у глави ројиле мисли. Непознати је претпоставио да он зна енглески. Зашто? Откуд да се баш њему обрати поред десетак других путника на палуби?

Одлучио се за неутралан одговор:

– *Do not speak English... Not understand...*

– *Sorry!* – одговорио је непознати и журно се удаљио.

За терористу се ништа не догађа случајно. Пратио је погледом непознатог у карираном жакету како се удаљава палубом и питао се да ли је то неки безазлени трговачки путник или нечији агент са задатком да га идентификује? Није могуће да му је неко већ на трагу!

Искрцао се у Бару без проблема. Према плану треба да оде до паркинга хотела *Аџава*, који је стотинак метара од луке. Чекала га је бела мазда са никшићком регистрацијом, пуним резервоаром бензина и кључевима спремним за старт. Лако ју је пронашао. Сео је у ауто и из касете извадио мапу са итинерером до Подгорице. Било је 8.30 ујутру.

После сата вожње по јутарњем сунцу стигао је до раскрснице испред Подгорице. Ту је угледао ауто-стоперку, zgodnu цуру, која је дигла десну руку с четири испружена прста и савијеним палцем, обрнуто од онога што раде прави ауто-стопери. Био је то знак препознавања. На себи је имала цицану хаљину дречавих боја, ваљда да би је лакше уочио. Зауставио се баш поред ње.

– Молим вас, идем у Подгорицу. Можете ли да ме повезете?

– Са задовољством, госпођице! – одговорио је на српском и отворио врата. Док је девојка улазила у кола, Садик није могао да не примети њене крупне дојке и позамашну

задњицу. Сетио се лучке проститутке и упутио девојци осмех који она није могла да разуме. Кад је био на задатку, нису долазиле у обзир љубавне авантуре. Тако је обучаван у ЦИА.

Чаврљали су док стоперка није рекла лозинку која је потврђивала њен идентитет, у форми необавезног дијалога:

– Имате лепу ћилибарску бројаницу са свиленим гајтаном.

Хафиз Садик погледа на касету своје мазде где је била бројаница и закључи да девојка није могла тек тако да закључи да је она повезана свиленим гајтаном, традиционалним турским оружјем за ликвидацију.

Погледао је девојку пажљиво и мало успорио вожњу. Она се уозбиљила и рекла:

– Кад стигнете у Београд, одседните у хотелу *Инџерконтинентал*. Исте вечери будите у хотелском казину између једанаест и поноћи. Тамо ће вас контактирати човек са код-именом Фикрет!

– Како? Не познајем га, никада се са њим нисам срео.

– Он познаје вас! Кад чујете да вас неко иза ваших леђа саветује: „Ставите на црвено“, то ће бити Фикрет. Ви знате о чему је реч. Он ће вас обавестити о детаљима и снабдети потрошним материјалом на лицу места... Овде можете да станете да изађем.

Садик Хафиз заустави кола. Девојка га није ни погледала, Уздахнуо је убацивши у прву брзину. Био је жељан женског тела. Нешто га је копкало. Ко је та девојка? Муслиманка опседнута мржњом према Србима или неки белосветски фукош који обавља ситне послове за новац? Тада би могла да има два послодавца... са супротстављеним интересима.

Стигавши у Подгорицу, узео је собу за једну ноћ у хотелу *Црна Гора*. Ручао је у хотелском ресторану и одмах се повукао у своју собу. Био је веома уморан и брзо је утонуо у дубок сан.

Према утврђеном плану путовања, од Подгорице до Београда требало да користи железницу, да би био мање упадљив и да не би имао проблема око набавке бензина за кола. Следећег јутра договорио се с човеком на рецепцији да своју мазду остави на хотелском паркингу. Вратиће се за недељу дана, рекао је и дискретно му тутнуо новчаницу од педесет долара.

– Причувајте ми кола. Чујем да се овде краде.

За напојницу коју је добио, човек је био спреман да спава испод њих!

Садик Хафиз је купио карту прве класе, али то није значило луксуз у возу који је повезивао Црну Гору са Београдом. Воз је био прљав и у њему је било ужасно топло. Један старац са брковима, вероватно првоборац, није дозвољавао да се отвори прозор због промаје. Неки младић који је сео поред Садика јео је кувана јаја са белим луком и заливао залагаје лозовачом. Ускоро је флаша кружила по купеу. Младић је покушавао да успостави дијалог са Садиком, али је овај то избегавао правећи се да спава, Садик је све време осећао ону исту потмулост у утроби која га је мучила и на трајекту Бари–Бар.

Воз је клопарао. Имена станица Садику Хафизу нису говорила ништа све до једне – отприлике после четири сата вожње – која се звала ШТРПЦИ.

Покушао је да у себи изговори то име па му је звучало као „Српци“. Стресао се!

У том часу је зачуо кораке у ходнику и лупање врата купеа. Минут касније појавио се униформисани полицајац.

– Легитимације! – кратко је рекао. Лична документа осталих путника, једног старца и неке жене са ћерком, само је овлаш погледао. С његовим пасошем није било тако.

– Садик Хафиз? Куда путујете?

– У Београд.

– Којим поводом?

– Тргујем, јужно воће – одговорио је смирено.

– Хм. Добро говорите српски.

– Рођен сам у Скопљу.

Полицајац је климнуо главом, као да је такав одговор очекивао и, после краткотрајног оклевања, вратио му пасош. Тек када је полицајац изашао из купеа, Садик је видео да су у његовој пратњи двојица војника у маскирним униформама. Чекали су у ходнику. Откуд сад они? Један је држао хеклер, а на глави је имао беретку. Другом, знатно крупнијем, на глави је стајала шубара, а у руци је носио калашњиков. Одмерили су га мрачним погледима.

Када су отишли у други вагон, Садик је са олакшањем одахнуо. Склопио је очи правећи се да дрема, док му се у глави вртео филм свега што је претходило овом опасном путу и још опаснијем задатку.

За то време је у Београду главни технички организатор атентата – обавештајац са код-именом ФИКРЕТ, нервозно седео крај телефона.

ФИКРЕТ је било једно од имена које је користио у Југославији. Своје право име Иса Мумчу одавно није чуо, можда још из раздобља кад је виђао родитеље. За кога је радио Фикрет, тешко се могло прецизно рећи. Најтачнији одговор је био: за свој банковни конто! Каријеру је почео као терориста *Сивих вукова*, које је негде педесетих година иницирала ЦИА као противтежу комунистичким уплитањима из Москве. Челична дисциплина, међутим, Фикрету није одговарала. Осамосталио се после неколико година. Живео је у Хамбургу, где су га заврбовали људи из немачке обавештајне службе да шпијунира своје земљаке. Прихватио је то, за дозволу боравка и релативно скромну суму

марака. Када је упознао своје квалитете и када се отрезнио, понудио је Немцима услуге техничке природе, као што је организација ликвидације појединих политичких противника или терориста, не само у Немачкој него и у Европи. Свој високи рејтинг код БНД-а стекао је услугама у Истанбулу и Анкари. Међутим, Фикрет је желео да постане менаџер антитерористичких и терористичких акција за све који су били спремни да плате. Успоставио је поново контакте са Американцима. Ови су га једном приликом препоручили Италијанима. Због свега тога Фикрет је себе доживљавао као суровог професионалца који своју верност ВЕЗУЈЕ САМО ЗА ЈЕДНУ ОПЕРАЦИЈУ а не као било чијег агента.

Посао који је добио у Београду дошао је преко Немца Кирша, за кога претпоставља да ради за БНД, а званично је био на дужности неког секретара у амбасади. О томе њих двојица никада нису причали. Приликом једног тајног састанка на Ади, Кирш му је понудио „тезгу“ за коју је рекао да је ван протокола и да нема званичне везе с њим, да је у питању посао чијег наручиоца не уме да дефинише, мада о њему нагађа.

После великог увода који је све замагљивао, Кирш је предложио да Фикрет буде организатор врло рискантног али и врло исплативог посла: АТЕНТАТА НА МИЛОШЕВИЋА!

– Ако прихватите, аконтација је двеста хиљада марака, а новац већ сутра ујутру може бити у Цириху на вашем рачуну који је познат благајни у Пулаху. Остатак исти толики, по завршеном послу! – рекао је Немац док су се шетали обалом реке.

– Не будите циција, господине Кирш! – сећао се Фикрет свога одговора. – Мора да је наручилац атентата на најчуванијег председника предвидео много већу суму од те коју ви нудите!

– Добро, онда ви реците, а ја ћу да потврдим да ли ми је то прешло лимит или не!

– Милион као аконтација и да новац буде уплаћен на мој рачун с неког неутралног места!

– Наравно, као и увек *Елекшроник ГМБХ* а образложење ће бити аконтација за испитивање тржишта у Анадолији.

– Остатак од два милиона марака желим да ми буде уплаћен на мој рачун на Кајманским острвима.

Фикрет је био задовољан. Ово је био посао који је ишао преко БНД-а, али мало више „испод жита“. Некоме је у Пулаху било веома стало да централну организацију сачува од компромитовања. Атентат је замишљен ко зна где и за чији рачун. Званично: НИКО НИШТА НЕ ЗНА! Поруџбина иде преко Немаца, а прљаве послове треба да обаве, у организационом смислу, Турци. Фикрет је за атентатора предложио људе из КИСМ-а, али није улазио у то кога ће они одредити. Дефинитиван одабир препустио је пуковнику Халиду Кемалу из турске тајне полиције. После неколико дана добио је телефаксом фотографију извршиоца, али са лажном легендом, као да је фудбалер кога треба да прода неком западноевропском тиму. Када је сазнао да је пуковник Кемал, који га је обучавао у *Сивим вуковима*, изабрао Хафиза Садика, био је сигуран да у Београд долази најбољи убица!

Фикрет према већ легендарном убици није осећао само дивљење, већ и извесну блискост, готово рођачку. Знао је да Хафиз потиче из Скопља, које је прилично блиско његовом родном Новом Пазару. Турчин и потурица – јединствени у љубави према Алаху и новцу; јединствени у мржњи према Србима.

Фикрет је седео крај телефона у вили на Дедињу која је припадала једној од амбасада арапских земаља. Само је

чувар био у њој, јер је амбасадор повучен на „дужи одмор“, наводно, као упозорење српском режиму који не даје довољно права Албанцима на Косову и Метохији. Сваког тренутка очекивао је пригушени сигнал телефона. Припрема је, као и увек кад је Фикрет био њен креатор, текла савршено студиозно. Имао је три тима која се између себе нису познавала. Први тим чинили су људи који су проучавали кретање Слободана Милошевића, његове навике и друштвене контакте. У том послу Фикрету је помогао и господин Кириш, достављајући већ припремљени део материјала. Међутим, све је требало проверити. То што је Милошевић недавно пио кафу са Митевићем у својој башти у 17 часова био је податак који је у међувремену застарео. Митевић више није био човек с којим Милошевић пије кафу. Политички догађаји у Србији чинили су своје, па многи подаци застаревају брже него што би се човек надао. Но, број оних који су желели несрећу Милошевићу и били вољни да сарађују био је много већи него што је Фикрет очекивао. У сакупљању података помогли су му и неки људи за које је мислио да им је у првом плану прављење Сједињених Српских Држава, а не пуко освајање власти. У разговору с његовим сарадницима они су саопштили да је њихова идеја – смакнуте Милошевића – идентична визији великог кнеза Милоша Обреновића, који је смакао Карађорђа да би лукавом политиком задовољио Порту и на безболнији начин реализовао заправо Карађорђеву идеју слободне Србије! Фикрету је све то било смешно, али су му дошници били неопходни.

У другој групи били су људи који је требало да атентатору из Турске дају стратешку подршку... А у трећој – агенти који ће обезбедити повлачење атентатора по извршењу задатка.

У четвртном ешалону био је сам Фикрет. Он је имао „бефел“ који нико није знао: да смакне Хафиза Садику, ако је то потребно, како би се сачувала тајност операције.

Најзад се огласи телефон.

– Хало?

– Овде Андрић!

Фикрет схвати, то је био његов осматрач на пункту АНДРИЋЕВОГ ВЕНЦА.

– Књига *Владалац* стигла је у књижару малопре.

Фикрет је поруку дешифровао: Слободан Милошевић дошао је данас у свој кабинет у згради Старог двора у 10 часова.

– Књигу је донео, преко Крунске улице, снажан плаво-кос младић.

Фикрет је тумачио: Милошевића је шофер довезао испред улаза у Двор прилазећи из Крунске улице, а као возило коришћен је блиндирани цип плаве боје, вероватно мерцедес или пух који је под надзором милиције.

Овакве извештаје о разној роби Фикрет је примао свакодневно, већ недељама, од четири статична осматрачка пункта и од десетак покретних ухода који су фингирали као таксисти или шетачи.

Досије о СЛОБОДАНУ МИЛОШЕВИЋУ и о његовом службеном и приватном кретању бивао је све дебљи. Фикрет је, рецимо, знао одакле се председникова кухиња снабдева намирницама или где он шије своја одела! Био је задовољан. Од турског „јаваш“ код њега ништа није постојало. Што се тиче прецизности у организовању терористичких акција и атентата, Фикрет је био као неки Швајцарац или Немац. Због тога га је нервирало када је сазнао да га Немци у својим досијеима називају код-именом ХИЈЕНА!

Телефон се поново огласио.

Јавио се непознат глас. Фикрет је ћутао и чекао.

– Човек је допутовао – непознати је изговорио само то. После се чуо монотони звук прекинуте везе.

Није било ни времена ни потребе да излази из виле како би се обукао за вечерашњи сусрет. Сишао је до гардеробе амбасадорске породице и изабрао смокинг. Истина – није му стајао као саливен, јер је Фикрет био нешто мршавији од амбасадора, али је могло да прође као нон-шалантна елеганција.

Већ се добро смрачило када је човек у црном одмерио Ужичку улицу уздуж и попреко и, уверивши се како суботом увече дедињски мондени имају преча посла од шетње, кренуо ка такси станици.

Стигао је у блештаво осветљен хотел око десет увече. Оставио је мантил у гардероби и упутио се у ресторан. Имао је довољно времена да натенане вечера. Билу су му се огадили сендвичи и конзерве којима се хранио у вили.

Пажљиво је проучио јеловник и определио се за бифтек, полуиспечен – навика стечена у Аргентини – мешану салату, боцу ризлинга. Вечеру је завршио тортом, коњаком и кафеом.

Када је платио рачун, не заборављајући напојницу, упитао је шефа сале да ли у хотелу ради казино.

– Да, господине. У приземљу, пођите лево, у дну ходника.

Ушао је у казино тачно у пола дванаест. Изненадио се ентеријером – све је одисало луксузом и професионализмом – као да се нашао у некој од сала коцкарнице у Монте Карлу. Тишину су разбијали наизменичан звук куглице у покрету и једноличан глас крупиеја. Уз минимални улог од пет долара за један жетон, то место је било предодређено само за странце и ретке домаће госте дубоког џепа.

Код другог стола угледао је човека који би могао бити Садик Хафиз. Морао је да буде потпуно сигуран. Пратио

је игру час са једне, час са друге стране стола, изигравајући кибицера, а потајно осматрајући црнпурастог коцкара. Да, то је био лик са фотографије.

Поново је обишао сто прекривен зеленом чојом и стао иза играчевих леђа.

Пред њим је била гомилица жетона. Изгледа да је имао среће.

Пошто је овај седео, Фикрет се мало сагнуо и готово на уво му шапнуо:

– Ставите на црвено!

Коцкар, чија се рука већ спуштала према ромбу црне боје, послушао је савет и гомилицу жетона гурнуо на црвено поље.

Минут касније чуо се глас крупиеја: „*Huit, pair et noir*. Осмица, пар, црно!“ Играч је погледом испратио своје жетоне, око пет стотина долара. Новац ће лако прежалити – други то плаћају – али „црно“ га је узнемирило. Има ли у томе неког предсказања? Кроз главу му протутња цео филм из хотела у Барију и онај неуништиви осмех као прво предсказање. „Ако ме Алах и трећи пут опомене...“, помисли Садик и окрете се. Угледао је благо насмејано лице човека који му је сугерисао да игра на црвено.

– Немојте се љутити, молим вас. Чист пех... Дозволите ми да вас позовем на пиће.

За малим баром у дну казина тренутно није било других гостију.

Сели су на високе столице, сачекали да им бармен донесе два вискија и започели неповезан разговор. Све време су један другог процењивали. Архитекта и извршилац. Од њихове сарадње зависиће успех атентата а и лична судбина: ако један погреша, настрадаће и други.

– Соба 232, за десет минута – промрмљао је Садик Хафиз усред приче о коцкарници у Венецији.

Одмах затим се поздравио и напустио казино.

Фикрет је попио још један виски, па се упутио према великом холу. Ушао је у лифт с групом припитих Немаца. Изашао је сам на трећем спрату.

На врховима прстију сишао је на други спрат, осмотрио ходник и уверио се да никог нема. Друга соба од лифта имала је ознаку „232“. Куцнуо је три пута са размацама.

Врата су се отворила и Садик му је без речи дао руком знак да уђе. Када је за гостом окренуо кључ, опет ћутке, главом му је показао према фотељи. Тек када је упалио радио, из којег су звуци евергринина преплавили собу, сео је преко пута Фикрета и проговорио:

– Штета што у овом хотелу нема сателитског програма на турском језику.

То је била прва лозинка. Други знак распознавања била је располућена новчаница од хиљаду турских лира из 1967. године са ликом Кемала Ататурка, чије су половине Хафиз Садик и Фикрет један другоме показали и спојили их у целину.

Више ништа нису говорили. Сматрали су да је хотел озвучен. Покретом шаке који имитира ходање, Фикрет је Садику дао знак да изађу испред хотела. Прво је изашао Фикрет, а минут касније и Хафиз Садик. Лагано су се шетали око хотела и причали:

– Ово је специјална операција од изузетне важности за нашу браћу муслимане на Балкану. „Мета“, чије име нећу да ти спомињем, главна је препрека обнављању турске превласти у овом делу света. Као што знаш, он је заузео полицијски терор против Албанаца на Косову који су се већ готово ослободили српске окупације и били на путу стварања исламске државе. Он је у исто време пружио пипке по целој Југославији, желећи да од ње направи Велику Србију и малу Хрватску; како ствари стоје, он то можда и

може да учини. Овде у Србији сматрају га просвећеним диктатором, али на Косову га зову једноставно шејтан...

– Знаш ко је он, мајка ми је Албанка из Пећи. Интересује ме какав ефекат би требало да има моја акција?

– Исти као тровање њиховог цара Душана. Исти као погубљење каура Лазара после Косовске битке... Дошло би до сукоба око власти; а вероватно и до грађанског рата. То је онда одличан тренутак да се најзад отвори Јужни фронт о коме маштају Албанци на Косову. Такав след акција вероватно би нагнао војни врх да преузме власт и заведе ред и мир или би најпопуларнији опозициони лидер у том тренутку добио власт уз спонзорство Запада, али уз услов да да Албанцима најмање аутономију или – као максимум – легалну сепарацију и припајање Албанији.

– Познајем Србе из причања мајке, они више воле власт него отаџбину... Тај сценарио је сасвим могућ... Брине ме ипак варијанта ако војска преузме власт.

– Мало вероватно, али у том случају имиџ Срба би био у медијима потпуно уништен и онда би следила војна акција Запада и, вероватно, комадање Србије. Мађари би преузели старатељство над Војводином, Хрвати би истакли заставу у Земуну, Бугари би добили источне делове Србије, а Албанија би добила све оно што јој припада.

– Страх ме је да нам не би дали западну Македонију која је муслиманска!

– Постоји план да уђемо у федерацију с Македонијом, која се боји грчких претензија, а онда је све даље питање наталитета.

– Значи, судбина муслимана је у мојим рукама. То је лепо чути, али пуковник који ме држи на вези саопштио ми је да он и турска служба иза овог не стоје... да ме је он само препоручио као најбољег, то значи да сам ангажован за новац...